FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT WALTER VAN GERVEN

fremsat den 27. september 1994 *

1. I de tre sager, hvoraf to handler om indførsel af tørrede druer og den tredje om indførsel af moreller, har College van Beroep voor het Bedrijfsleven forelagt Domstolen forskellige præjudicielle spørgsmål vedrørende nogle forordningsbestemmelser om indførelse af minimumsimportpriser for landbrugsprodukter fra tredjelande. For at undgå alvorlige forstyrrelser på Fællesskabets marked for visse følsomme produkter blev det bestemt, at der skulle fastsættes en minimumsimportpris for produkterne og opkræves en udligningsafgift, hvis prisen ikke overholdes. I de tre sager, der er forelagt Domstolen, fandt de kompetente nationale myndigheder, at minimumsimportpriserne ikke var blevet overholdt, hvorfor de opkrævede udligningsafgifter beregnet på grundlag af rekonstruerede priser. De forelagte spørgsmål vedrører navnlig Kommissionens kompetence til at bemyndige de kompetente nationale myndigheder til at rekonstruere importprisen og de beregningsmetoder, der anvendes hertil.

For klarhedens skyld skal jeg først undersøge de faktiske omstændigheder, de relevante bestemmelser og de forelagte spørgsmål i sagerne om tørrede druer og dernæst foretage en tilsvarende undersøgelse i relation til sagen om moreller.

Sagerne om tørrede druer (C-351/93 og C-352/93)

Faktiske omstændigheder

2. Sagerne C-351/93 og C-352/93 drejer sig om indførsler af tørrede druer fra Tyrkiet. På baggrund af en grundig undersøgelse nåede Fiscale Inlichtingen-en Opsporingsdienst (de nederlandske told- og afgiftsmyndigheders oplysnings- og efterforskningstjeneste) frem til, at der blev begået organiseret svig med henblik på at undgå at skulle overholde minimumsimportprisen. Den anvendte metode er den samme i de to sager, men indførslerne fandt sted i forskellige perioder (1984 og 1989) og er undergivet forskellige fællesskabsforordninger. Det skal understreges, at sagerne blev indbragt for domstolene som prøvesager, idet den pågældende svig i realiteten havde stået på i adskillige år med forskellige selskaber som mellemled. Undersøgelsen, som blev indledt i 1984, blev først

* Originalsprog: fransk.

afsluttet i 1989, hvilket Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij (ministeren for landbrug, naturforvaltning og fiskeri), der er sagsøgt i sagerne, har givet tre grunde til. Den første er, at der var forelagt spørgsmål for Domstolen vedrørende gyldigheden af de forordninger, som dannede grundlag for opkrævningen af udligningsafgifterne (jf. sag 77/86, som jeg senere skal vende tilbage til). En anden grund var, at politiets efterforskning — i Schweiz — for så vidt angår en af de omhandlede virksomheder, nemlig firmaet Stolp, endnu ikke var afsluttet. Endelig forsøgte man først at bekæmpe svigen i forbindelse med indførsel af tørrede druer på et mere globalt plan ud fra den betragtning, at det ikke ville tjene noget formål at komme en enkelt retlig konstruktion til livs, da der næsten med det samme ville kunne skabes en tilsvarende konstruktion et andet sted.

3. Med henblik på at illustrere den anvendte metode skal jeg give en detaljeret redegørelse for de faktiske omstændigheder i den mest enkle af de to sager, nemlig *sag C-351/93*. Den drejer sig om indførsel af et enkelt parti på 1 500 kasser a 12,5 kg rosiner med betegnelsen »sultanas — special clean« — dvs. en samlet nettovægt på 18 750 kg — som blev sendt fra Tyrkiet til Rotterdam med skibet »Karaman«. I de sagsakter, som den nationale ret har tilstillet Domstolen, findes følgende dokumenter:

— 11. januar 1989: tilbud eller bekræftelse af salg sendt af selskabet Stolp International BV (herefter benævnt »Stolp«), Bunschoten, til selskabet Verkade Kon. BV, Zaandam. Aftalen drejer sig om 1 500 kasser til en pris af 2,15 HFL pr. kg.

— 12. januar 1989: bekræftelse af køb af flere partier rosiner sendt af Stolp til Izmir Fig Packers, et selskab med hjemsted i Izmir, Tyrkiet. Den aftalte pris er 1 050 USD pr. ton (dvs. *under* minimumsimportprisen), »free declared, duty paid, fot (free on truck) Rotterdam«.

— 17. januar 1989: faktura vedrørende salg fra Izmir Fig Packers til Stolp af 1 500 kasser tørrede druer om bord på skibet »Karaman« til den aftalte pris af 1 050 USD pr. ton (*under* minimumsimportprisen), »ex terminal Rotterdam«.

— 17. januar 1989, dvs. samme dag: faktura vedrørende salg af rosiner i samme mængde og af samme kvalitet (stadig om bord på skibet Karaman), udfærdiget af Alpaslan Besikcioglu (Izmir, Tyrkiet) til et selskab ved navn Fitmay Ltd, London. Den aftalte pris er 1 200 USD pr. ton, dvs. *over* minimumsimportprisen, »cf Rotterdam« (cost and freight Rotterdam).

— 25. januar 1989: faktura fra Fitmay til Izmir Fig Packers vedrørende 18 750 kg Turkish sultanas til en pris af 1 212 USD pr. ton, »cf Rotterdam«.

— 15. februar 1989: angivelse om overgang til fri omsætning vedrørende 1 500 kasser rosiner om bord på Karaman, udfærdiget af toldklarerer Van der Linde, Rotterdam, på vegne af Fitmay. Den angivne importpris er 2 544 HFL pr. ton.

— 15. februar 1989, dvs. samme dag: faktura vedrørende salg af 1 500 kasser, »ex Karaman«, fra Stolp til Verkade, til den aftalte pris af 2,15 HFL pr. kg, dvs. 2 150 HFL pr. ton.

— 21. februar 1989: verifikationen afsluttes, og toldklarerer Van der Linde pålægges at betale en udligningsafgift.

Kort sagt sælger Alpaslan Besikcioglu (Izmir), til en pris *over* minimumsprisen, til Fitmay (London), som opfylder importformaliteterne og videresælger til Izmir Fig Packers (Izmir). Dette selskab sælger, til en pris *under* importprisen, til Stolp (Nederlandene), som videresælger til Verkade.

Det fremgår af den af Fiscale Inlichtingen-en Opsporingsdienst foretagne undersøgelse, at Alpaslan Besikcioglu ejer 99% af selskabet Izmir Fig Packers, idet den sidste procent tilhører en vis Kemal Besikcioglu. Alpaslan Besikcioglu's virksomhed og Izmir Fig Packers har hjemsted på samme adresse i Izmir. Alpaslan Besikcioglu indbetaler regelmæssigt beløb på Izmir Fig Packers' bankkonto i London for at dække det underskud, der opstår ved videresalget med tab (i det konkrete tilfælde købte Izmir Fig Packers varerne af Fitmay for 1 212 USD pr. ton og videresolgte dem til Stolp for 1 050 USD). I forbindelse med en afhøring har ejeren af og direktøren for Fitmay, som er tyrkisk statsborger, forklaret, at han havde påtaget sig at opfylde formaliteterne i forbindelse med indførsel af rosiner til Fællesskabet, ved hjælp af toldklarerer Van der Linde, mod et vederlag på 1% af varernes nettopris.

Ved afgørelse af 21. februar 1989 fastsatte Inspecteur der Invoerrechten en Accijnzen (told- og forbrugsafgiftsmyndigheden, herefter benævnt »Inspecteur«), Rotterdam, den udligningsafgift, som toldklarerer Van der Linde skulle betale, til 8 329,80 HFL. På begæring af College van Beroep voor het Bedrijfsleven har Inspecteur begrundet sin beregning (skrivelse af 23.3.1989 til retsformanden) og forklaret, at der blev taget udgangspunkt i den mellem Izmir Fig Packers og Stolp aftalte pris, omregnet til gylden i henhold til kursen den 15. februar 1989. For at tage hensyn til salgsvilkåret »ex terminal Rotterdam« blev der fra prisen trukket aflad-

ningsomkostninger fastsat skønsmæssigt til et bestemt beløb pr. container. Det resterende beløb, omregnet til ecu, giver grundlag for at fastlægge den udligningsafgift, der skal betales pr. ton, jf. forordning (EØF) nr. 3519/88 [1], som indeholder de gældende satser på tidspunktet for varernes overgang til fri omsætning. Inspecteur foretager således en kompliceret beregning, som gør det muligt at bestemme importprisen før udligningsafgift.

4. I *sag C-352/93* er fremgangsmåden og mellemleddene nøjagtig de samme. Angivelsen om overgang til fri omsætning er dateret den 25. juni 1984 og vedrører indførsel af 13 containere rosiner (241 900 kg netto). Afgiftsmyndighedens undersøgelse blev afsluttet den 9. februar 1989, og der blev pålagt toldklarerer Van der Linde en udligningsafgift. Beregningen af afgiften er væsentlig mere kompliceret på baggrund af de regler, der var gældende på tidspunktet for indførslen.

De relevante bestemmelser og de forelagte spørgsmål

Sag C-352/93 (angivelse om overgang til fri omsætning den 25.6.1984)

5. Hvis man undersøger de relevante bestemmelser i kronologisk rækkefølge, konstaterer man, at grundforordningen i perioden fra den 1. april 1977 til den 28. februar 1986 er Rådets forordning (EØF) nr. 516/77 af 14. marts 1977 om den fælles markedsordning for produkter forarbejdet på basis af frugt og grøntsager [2]. I henhold til forordningens artikel 14, stk. 1, kan der træffes passende *beskyttelsesforanstaltninger* for samhandelen med tredjelande, såfremt markedet inden for Fællesskabet for et eller flere af de i forordningen omhandlede produkter på grund af indførsel eller udførsel rammes af eller trues af alvorlige forstyrrelser, der kan bringe målene i traktatens artikel 39 i fare.

Gennemførelsesbestemmelserne vedrørende de i forordningen hjemlede beskyttelsesforanstaltninger er fastsat ved Rådets forordning (EØF) nr. 521/77 af 14. marts 1977 [3]. I forordningens artikel 1 opregnes en række faktorer, ud fra hvilke det kan afgøres, om markedet for et produkt rammes eller trues af alvorlige forstyrrelser (omfanget af indførslen, udviklingen i priserne ...). I henhold til artikel 2, stk. 1, litra c), er de foranstaltninger, som kan træffes for alle produkter: — en minimumsprisordning, som indførslen

1 — Kommissionens forordning af 11.11.1988 om ændring af forordning (EØF) nr. 2303/88 for så vidt angår den udligningsafgift, der skal opkræves, hvis minimumsimportprisen for tørrede druer ikke overholdes (EFT L 307, s. 26).

2 — EFT L 73, s. 1. Med virkning fra den 1.3.1986 blev forordningen afløst af Rådets forordning (EØF) nr. 426/86 af 24.2.1986 om den fælles markedsordning for produkter forarbejdet på basis af frugt og grøntsager (EFT L 49, s. 1).

3 — Forordning om nærmere fastsættelse af gennemførelsesbestemmelser vedrørende beskyttelsesforanstaltninger for produkter forarbejdet på basis af frugt og grøntsager (EFT L 73, s. 28).

kan underlægges på betingelse af, at den foretages til en pris, der mindst er lig med den minimumspris, som er fastsat for det omhandlede produkt; — hel eller delvis suspension af udførslen.

Som følge af forstyrrelser på markedet for tørrede druer i produktionsåret 1981/1982 udstedte Kommissionen forordning (EØF) nr. 2742/82 [4], hvori der i artikel 2 fastsættes en minimumspris på 106,7 ECU pr. 100 kg netto og en udligningsafgift på 16,0 ECU pr. 100 kg netto, hvis minimumsprisen ikke overholdes. En koefficientordning skal gøre det muligt at undgå konkurrencefordrejning som følge af udsving i valutakurserne. Udligningsafgiften opkræves, såfremt importprisen er lavere end den gældende minimumspris på datoen for indførslen. I henhold til artikel 4, stk. 1 [5], består importprisen af følgende komponenter: a) fob-prisen i oprindelseslandet og b) transport- og forsikringsomkostninger indtil det sted, hvor varen kommer ind på Fællesskabets toldområde. Artikel 4, stk. 3 [6], lyder således:

»Hvis den faktura, der forelægges toldmyndighederne, ikke er udfærdiget af eksportøren i det land, hvor produkterne har oprindelse, eller hvis myndighederne ikke finder det godtgjort, at den angivne pris afspejler fob-prisen i oprindelseslandet, træffer medlemsstatens kompetente myndigheder de fornødne foranstaltninger til at bestemme denne pris, specielt under hensyntagen til importørens pris ved videresalg.«

6. Spørgsmålet om gyldigheden af forordning nr. 2742/82, navnlig udligningsafgiften, blev behandlet i sagerne 77/86 [7] og 291/86 [8], de såkaldte rosinsager. Importørerne af tørrede druer anfægtede bl.a. den omstændighed, at udligningsafgiften skulle betales efter en fast sats, idet de gjorde gældende, at det ville have været tilstrækkeligt at fastsætte afgiften til forskellen mellem minimumsprisen og importprisen. En sådan afgift med en fast sats var så meget mindre berettiget, som udsvingene i valutakurserne og de hyppige ændringer i minimumspriserne, der navnlig skyldtes koefficientordningen, ikke gjorde det muligt på tidspunktet for salget af varen at afgøre med sikkerhed, hvad der ville være minimumsprisen og importprisen på tidspunktet for overgangen til fri omsætning. Kommissionen anførte, at udligningsafgiften var beregnet som forskellen mellem minimumsprisen og den laveste pris på verdensmarkedet, fordi der skulle tages hensyn til priserne på verdensmarkedet, som snarest kan skabe forstyrrelser på Fællesskabets marked. Domstolen fandt, at indførelsen af en

4 — Forordning af 13.10.1982 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af tørrede druer (EFT L 290, s. 28).

5 — Som ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 936/84 af 5.4.1984 (EFT L 96, s. 13).

6 — Som ændret ved forordning nr. 936/84, jf. ovenfor.

7 — Dom af 11.2.1988, National Dried Fruit Trade Association, Sml. s. 757.

8 — Dom af 5.7.1988, Central-Import Münster, Sml. s. 3679.

udligningsafgift med en fast sats, der opkræves selv i tilfælde af en ganske lille forskel mellem importprisen og minimumsprisen, virker som en økonomisk sanktion, og at Kommissionen ikke havde godtgjort, at en sådan ordning var nødvendig for at nå målet med forordning nr. 521/77, hvorfor Domstolen kendte forordning nr. 2742/82 ugyldig, »for så vidt den indfører en fast udligningsafgift, hvis sats er lig med forskellen mellem minimumsprisen og den laveste pris på verdensmarkedet«.

Efter afsigelsen af den første af Domstolens domme i februar 1988 udstedte Kommissionen forordning (EØF) nr. 994/88 [9], idet den henviste til de gældende fællesskabsbestemmelser om tilbagebetaling af fejlagtigt betalte beløb og understregede, at de erhvervsdrivende havde krav på tilbagebetaling af forskellen mellem den i henhold til forordning nr. 2742/82 betalte udligningsafgift på den ene side og det beløb, der svarer til forskellen mellem den i henhold til forordning nr. 2742/82 fastsatte minimumspris og importprisen ved overgang til fri omsætning, på den anden side.

7. Det er disse bestemmelser, der var gældende ved overgangen til fri omsætning i juni 1984 (sag C-352/93). College van Beroep voor het Bedrijfsleven har i relation hertil ved kendelse af 23. april 1993 forelagt Domstolen følgende spørgsmål:

»1) Skal forordning (EØF) nr. 994/88 fortolkes således, at den — i stedet for den bestemmelse i forordning (EØF) nr. 2742/82, som Domstolen har erklæret ugyldig ved dom af 11. februar 1988 i sag 77/86 — skal betragtes som gyldig hjemmel for beregningen af en udligningsafgift, som opkræves for første gang?

2) Såfremt spørgsmål 1) besvares bekræftende, skal den omhandlede forordning da fortolkes således, at udligningsafgiften skal beregnes på grundlag af forskellen mellem minimumsimportprisen og den konstaterede importpris, eller skal der tages udgangspunkt i det faste beregningsgrundlag, der er erklæret ugyldigt, for derefter, om nødvendigt, at korrigere dette ved anvendelse af ovennævnte forordning?

3) Skal artikel 4, stk. 3, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2742/82 fortolkes således, at der — såfremt toldmyndighederne ikke finder det godtgjort, at den angivne pris svarer til fob-prisen i oprindelseslandet —

9 — Forordning af 15.4.1988 om anvendelse af en udligningsafgift som fastsat i forordning (EØF) nr. 2742/82 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af tørrede druer (EFT L 99, s. 12).

a) udelukkende må indsamles oplysninger om faktiske omstændigheder med henblik på at afgøre, hvilken importpris der virkelig er aftalt og direkte eller indirekte betalt mellem eksportøren og importøren,

eller således, at det i samme situation

b) står de ansvarlige myndigheder frit for selv at rekonstruere en for den pågældende transaktion gældende importpris, jf. artikel 4, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 2742/82, og derved tage hensyn til

— andre transaktioner end de mellem eksportøren og importøren gennemførte, som efter myndighedernes opfattelse udelukkende eller også er foretaget med det formål, at der ikke ved importen skal betales udligningsafgift, eller som i det mindste ikke ville være blevet foretaget, såfremt opkrævning af udligningsafgift ikke dermed helt eller delvis var blevet forhindret,

og

— den prisudvikling, produktet har gennemgået i de efter importen følgende handelsled?

4) Såfremt spørgsmål 3 b) besvares bekræftende, er ovennævnte bestemmelse da ugyldig, fordi Kommissionen ikke ifølge rådsforordningen har fået kompetence til at give de ansvarlige nationale myndigheder så vide skønsbeføjelser med henblik på afgørelsen af, om importprisen i et givet tilfælde er lavere end minimumsimportprisen?«

Sag C-351/93 (angivelse om overgang til fri omsætning den 25.2.1989)

8. Ved artikel 4a i forordning nr. 516/77, som indsat ved forordning (EØF) nr. 988/84 [10], indfører Rådet princippet om en minimumsimportpris for tørrede druer for hvert produktionsår, idet det forbeholder sig at fastsætte de generelle gennemførelsesbestemmelser, som bl.a. kan omfatte en ordning med forudfastsættelse af minimumsimportprisen. Minimumsimportprisen gælder således ikke længere som en beskyttelsesfor-

10 — Forordning af 31.3.1984 om ændring af forordning (EØF) nr. 516/77 om den fælles markedsordning for produkter forarbejdet på basis af frugt og grøntsager og forordning (EØF) nr. 950/68 om den fælles toldtarif (EFT L 103, s. 11).

anstaltning, men *permanent*. De samme regler findes i artikel 9 i grundforordningen nr. 426/86, som trådte i stedet for forordning nr. 516/77 med virkning fra den 1. marts 1986.

Ved forordning (EØF) nr. 2089/85 [11] om fastsættelse af almindelige regler for systemet med minimumsimportpriser for tørrede druer, bestemte Rådet, at minimumsimportprisen fastsættes inden produktionsårets begyndelse, og at udligningsafgifterne fastsættes i forhold til en skala af importpriser.

I juli 1985 udstedte Kommissionen forordning (EØF) nr. 2237/85 [12] om gennemførelsesbestemmelserne til ordningen med minimumsimportpriser for tørrede druer. I henhold til forordningens artikel 1, stk. 2, er importprisen sammensat af følgende elementer: a) fob-prisen i oprindelseslandet og b) transport- og forsikringsomkostninger indtil det sted, hvor produkterne kommer ind på Fællesskabets toldområde. Ifølge forordningen forstås ved »fob-prisen« den pris, der er betalt eller skal betales for den mængde produkter, der indgår i en sending, inklusive omkostningerne ved lastning af sendingen i et transportmiddel på et afsendelsessted i oprindelseslandet og andre omkostninger, der påløber i dette land. Fob-prisen indbefatter ikke omkostninger ved eventuelle tjenesteydelser fra sælgers side efter det øjeblik, hvor produkterne er lastet i transportmidlet. Med hensyn til fastlæggelsen af importprisen bestemmes det i forordningens artikel 2, at importprisen anføres i angivelsen om overgang til fri omsætning, og at angivelsen skal være ledsaget af alle de dokumenter, der er nødvendige for at kontrollere prisen. Artikel 2, stk. 3, lyder således:

»De ansvarlige myndigheder skal,

a) hvis den faktura, der fremlægges for toldmyndighederne, ikke er udfærdiget af eksportøren i produkternes oprindelsesland [13]

b) hvis myndighederne ikke finder det godtgjort, at den i angivelsen anførte pris er den egentlige importpris

11 — Forordning af 23.7.1985 (EFT L 197, s. 10).

12 — Forordning af 30.7.1985 (EFT L 209, s. 24).

13 — I anden betragtning til forordningen hedder det: »For at forhindre omgåelser af minimumsimportprisen bør kun fakturaer, der er udfærdiget i det land, som de tørrede druer stammer fra, accepteres som dokumentation.«

c) hvis betaling ikke har fundet sted inden for den ... fastsatte frist,

træffe de nødvendige foranstaltninger til fastlæggelse af denne pris, især under hensyntagen til importørens pris ved videresalg.«

9. Det er disse bestemmelser, der var gældende ved overgangen til fri omsætning i februar 1989, og som er genstand for nedenstående spørgsmål fra College van Beroep voor het Bedrijfsleven, som jeg for fuldstændighedens skyld gengiver, men som med undtagelse af de gældende bestemmelser ikke adskiller sig fra spørgsmål 3) og 4) i sag C-352/93:

»1) Skal artikel 2, stk. 3, initio, litra b), i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2237/85, sammenholdt med artikel 9 i Rådets forordning (EØF) nr. 426/86, fortolkes således, at der — såfremt de ansvarlige myndigheder ikke finder det godtgjort, at den i angivelsen om overgang til fri omsætning anførte pris er den egentlige importpris —

a) udelukkende må indsamles oplysninger om faktiske omstændigheder med henblik på at afgøre, hvilken importpris der virkelig er aftalt og direkte eller indirekte betalt mellem eksportøren og importøren,

eller således, at det i samme situation

b) står de ansvarlige myndigheder frit for selv at rekonstruere en for den pågældende transaktion gældende importpris, jf. artikel 1, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 2237/85, og derved tage hensyn til

— andre transaktioner end de mellem eksportøren og importøren gennemførte, som efter myndighedernes opfattelse udelukkende eller også er foretaget med det formål, at der ikke ved importen skal betales udligningsafgift, eller som i det mindste ikke ville være blevet foretaget, såfremt opkrævning af udligningsafgift ikke dermed helt eller delvis var blevet forhindret,

og

— den prisudvikling, produktet har gennemgået i de efter importen følgende handelsled?

2) Såfremt spørgsmål 1 b) besvares bekræftende, er ovennævnte bestemmelse da ugyldig, fordi Kommissionen ikke ifølge rådsforordningen har fået kompetence til at give de ansvarlige nationale myndigheder så vide skønsbeføjelser med henblik på afgørelsen af, om importprisen i et givet tilfælde er lavere end minimumsimportprisen?«

Sagen om moreller (C-353/93)

Faktiske omstændigheder

10. Denne sag drejer sig om indførsler af surkirsebær (moreller) med oprindelse i det tidligere Jugoslavien i perioden fra december 1986 til august 1988. Selskabet Tracotex Holland handlede, som toldklarerer, på vegne af selskabet De Leeuw's Handelsonderneming (nu Mondifoods). Som det fremgår af den forelæggende rets redegørelse, var angivelserne om overgang til fri omsætning vedlagt to typer fakturaer, nemlig enten en faktura udfærdiget af en sælger med hjemsted i Østrig [14] eller en faktura udstedt af en sælger, der havde hjemsted i Jugoslavien, men som på fakturaen krævede, at betaling skulle ske til en anden virksomhed med hjemsted i Tyskland eller i et andet land. Importprisen er ikke særskilt anført i indførselsdokumenterne, men toldmyndighederne gav dem en påtegning efter verifikation af EUR 1-certifikaterne. I løbet af 1989 foretog Fiscale Inlichtingen-en Opsporingsdienst en undersøgelse hos importøren. I forlængelse heraf pålagde Inspecteur toldklarereren at betale 539 673,40 HFL i udligningsafgift. Inspecteur rekonstruerede importprisen, idet der blev taget udgangspunkt i prisen ved videresalget af morellerne (som man havde fået kendskab til i forbindelse med den hos Mondifoods foretagne undersøgelse), fra hvilken der blev trukket en skønsmæssigt ansat fortjeneste på 8%, omkostningerne i forbindelse med salget, transportudgifterne og de importafgifter, der var gældende på tidspunktet for indførslen. Tracotex har anlagt sag til prøvelse af denne afgørelse.

Det fremgår ikke af de sagsakter, der er tilstillet Domstolen, at den af Mondifoods betalte pris var lavere end minimumsimportprisen, det være sig den pris, der blev betalt til det østrigske selskab, eller den, der blev

14 — Det fremgår af de sagsakter, som den nationale ret har tilstillet Domstolen (dokument 9-5), at der er tale om det østrigske selskab Kraus und Kraus, der også er nævnt i en sag, som Domstolen tidligere har behandlet, nemlig Dintersagen, som jeg skal vende tilbage til.

indbetalt på en jugoslavisk virksomheds tyske bankkonto. Mondifoods har tværtimod anført, at selskabet betalte købspriser, der lå over minimumspriserne, hvilket det nederlandske ministerium ikke synes at bestride.

De relevante bestemmelser og de forelagte spørgsmål

11. Grundforordningerne er de samme som i sagerne om tørrede druer, nemlig Rådets efter hinanden gældende forordninger nr. 516/77 og nr. 426/86 om den fælles markedsordning for produkter forarbejdet på basis af frugt og grøntsager. Ligesom artikel 14 i forordning nr. 516/77, der er omtalt i forbindelse med sag C-352/93 [15], giver artikel 18, stk. 2, i forordning nr. 426/86 hjemmel til, at der kan træffes *beskyttelsesforanstaltninger* i tilfælde af alvorlige forstyrrelser, der kan bringe målene i traktatens artikel 39 i fare. Kommissionen har truffet sådanne foranstaltninger i relation til moreller ved forordning (EØF) nr. 1626/85 [16].

I henhold til denne forordnings artikel 2, stk. 1, sammenholder toldmyndighederne på det tidspunkt, hvor toldbehandlingen ved indførsel med henblik på produkternes overgang til fri omsætning afsluttes, importprisen med minimumsimportprisen. Ifølge forordningens artikel 3, stk. 1, består importprisen af følgende komponenter: a) fob-prisen i oprindelseslandet og b) transport- og forsikringsomkostninger indtil det sted, hvor produktet kommer ind på Fællesskabets toldområde. Artikel 3, stk. 3, lyder således:

»Hvis den faktura, der forelægges toldmyndighederne, ikke er udfærdiget af eksportøren i det land, hvor produkterne har oprindelse, eller hvis myndighederne ikke finder det godtgjort, at den angivne pris afspejler fob-prisen i oprindelseslandet, træffer medlemsstatens kompetente myndigheder de fornødne foranstaltninger til at bestemme denne pris, specielt under hensyntagen til importørens pris ved videresalg.«

12. Med henblik på afgørelsen af sagen har College van Beroep voor het Bedrijfsleven ved kendelse af 23. april 1993 forelagt Domstolen forskellige spørgsmål, som jeg også skal gengive, selv om to af spørgsmålene næsten er identiske med spørgsmål 3 og 4 i sag C-352/93:

»1) Skal artikel 3, stk. 3, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1626/85, sammen-

15 — Jf. ovenfor, punkt 5.

16 — Forordning af 14.6.1985 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af visse surkirsebær (EFT L 156, s. 13).

holdt med artikel 18, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 426/86, fortolkes således, at der — såfremt det ikke over for toldmyndighederne er godtgjort, at den angivne pris svarer til fob-prisen i oprindelseslandet —

a) udelukkende må indsamles oplysninger om faktiske omstændigheder med henblik på at afgøre, hvilken importpris der virkelig er aftalt og direkte eller indirekte betalt mellem eksportøren og importøren,

eller således, at det i samme situation

b) står de ansvarlige myndigheder frit for selv at rekonstruere en for den pågældende transaktion gældende importpris, jf. artikel 3, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1626/85, og derved tage hensyn til

— andre transaktioner end de mellem eksportøren og importøren gennemførte, herunder navnlig transaktioner i handelsleddet mellem eksportøren og importøren,

og

— den pris, hvortil varerne videresælges af importøren, således at prisen nedsættes med forskellige faste beløb for omkostninger (faste beløb pr. 100 kg brutto) og fortjeneste (8% såfremt der er tale om mellemhandel), som ikke udledes af importørens og/eller mellemhandlerens dokumenter?

2) Såfremt spørgsmål 1 b) besvares bekræftende, er ovennævnte bestemmelse da ugyldig, fordi Kommissionen ikke ifølge rådsforordningen har fået kompetence til at give de ansvarlige nationale myndigheder så vide skønsbeføjelser med henblik på afgørelsen af, om importprisen i et givet tilfælde er lavere end minimumsimportprisen?

3) Skal artikel 3, stk. 3, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1626/85 fortolkes således, at udtrykket 'eksportøren i det land, hvor produkterne har oprindelse', udelukkende omfatter den eksportør, hvis virksomhed har hjemsted i det land, hvor produkterne har oprindelse?«

Sammenfatning af de forelagte spørgsmål

13. I hver af de tre sager vedrører to af de forelagte spørgsmål bestemmelser, der har næsten samme ordlyd. Der er tale om artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 2742/82 (sag C-352/93, tørrede druer indført i 1984), artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2237/85 (sag C-351/93, tørrede druer indført i 1989) og artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 1626/85 (sag C-353/93, moreller). Det første af de to næsten identiske spørgsmål vedrører fortolkningen af bestemmelserne, nærmere bestemt de oplysninger, der kan anvendes af de kompetente myndigheder med henblik på at bestemme eller eventuelt rekonstruere importprisen.

Det andet af de næsten identiske spørgsmål drejer sig om bestemmelsernes gyldighed, for det tilfælde at Domstolen måtte fortolke dem således, at de kompetente myndigheder kan rekonstruere importprisen. I alle tre sager spørges Domstolen nemlig, om Kommissionen ikke har overskredet sin kompetence ved at give de nationale myndigheder vide skønsbeføjelser med henblik på at rekonstruere en importpris, selv om der ikke nævnes noget herom i Rådets grundforordninger.

Dernæst kommer det tredje spørgsmål i sag C-353/93 (moreller) vedrørende fortolkningen af udtrykket »eksportøren i det land, hvor produkterne har oprindelse« i artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 1626/85.

Endelig er der de to mere specielle spørgsmål i sag C-352/93, som drejer sig om følgerne af Domstolens domme i rosinsagerne fra 1988 og om fortolkningen af forordning nr. 994/88.

Spørgsmål om gyldigheden og fortolkningen af visse bestemmelser

14. Hvis man ser bort fra de to spørgsmål vedrørende forordning nr. 994/88 og det særlige fortolkningsspørgsmål i sag C-353/93, anmoder den forelæggende ret Domstolen om *dels* at fortolke bestemmelserne i artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 2742/82, artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2237/85 og artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 1626/85 og herved nærmere redegøre for Kommissionens og de nationale myndigheders respektive beføjelser med henblik på at kontrollere, at fællesskabsbestemmelserne overholdes, *dels* at tage stilling til bestemmelsernes gyldighed. Selv om jeg bestræber mig på at holde fortolkningsspørgsmålene adskilt fra spørgsmålene om bestemmelsernes gyldighed, må det erkendes, at der i høj grad er en vekselvirkning mellem disse spørgsmål. Da bestemmelsernes gyldig-

hed afhænger af, hvorledes man fortolker dem, og da fortolkningen skal ske i overensstemmelse med de retlige principper, hvorefter der skal anlægges en fortolkning, der medfører den fortolkede bestemmelses gyldighed, er der en tæt sammenhæng mellem de to problemer.

Jeg skal først anstille nogle generelle betragtninger over kompetencefordelingen mellem fællesskabsinstitutionerne og medlemsstaterne med hensyn til told og over rækkevidden af toldmyndighedernes beføjelser (punkt 15-18), hvorefter jeg vil undersøge, i hvilke tilfælde importprisen kan rekonstrueres (punkt 19-25). Jeg skal først efter at have foretaget denne undersøgelse forsøge at besvare spørgsmålene fra den nationale ret (punkt 26-32).

Fællesskabets og medlemsstaternes kompetence med hensyn til told

15. Fællesskabsbestemmelser som dem, der er genstand for de forelagte spørgsmål, skal finde anvendelse på en økonomisk realitet, dvs. et faktisk forhold. Med henblik på at anvende bestemmelserne korrekt, må man først fastlægge den pris, en bestemt vare er blevet købt for, inden den blev indført til Fællesskabet. Ud fra en sammenligning mellem denne — faktiske — pris og den i forordningen fastsatte minimumspris kan det afgøres, om der skal betales udligningsafgift.

16. Det er toldmyndighederne i medlemsstaterne, der skal anvende bestemmelserne. Med henblik herpå anvender de i første række de i henhold til national ret gældende procedureregler. I det omfang national ret i det væsentlige er i overensstemmelse med fællesskabsbestemmelserne, navnlig med hensyn til metoden til at rekonstruere importprisen og med hensyn til spørgsmålet om, hvornår denne metode kan anvendes, støtter fællesskabsretten blot de nationale regler. Det er de nationale domstole og ikke Fællesskabets retsinstanser, der skal afgøre spørgsmålene om gyldigheden og fortolkningen af de pågældende nationale regler, hvorved der naturligvis skal tages hensyn til fællesskabsbestemmelserne.

Det er kun i tilfælde af, at national ret ikke indeholder de nødvendige regler med henblik på anvendelse af fællesskabsbestemmelserne, at fællesskabslovgiver har pligt til at udfylde denne lakune, ligesom fællesskabslovgiver også skal harmonisere de nationale procedureregler med henblik på undgå, at for store forskelle mellem disse nationale regler fører til forskelsbehandling af importørerne inden for Fællesskabet. Rådet har således udstedt et direktiv til harmonisering af fremgangsmåderne ved varers overgang til fri

omsætning [17] og — for kortere tid siden — forordningen om indførelse af en EF-toldkodeks [18]. Da de i nærværende sager omhandlede indførsler fandt sted forud for ikrafttrædelsen af kodeksen, er det fortsat Rådets direktiv 79/695, der finder anvendelse. En udligningsafgift ved indførsel af et landbrugsprodukt falder inden for dette direktivs anvendelsesområde, idet der i henhold til direktivets artikel 1, stk. 2, ved »importafgifter« bl.a. forstås landbrugsimportafgifter og andre afgifter ved indførsel, som er fastsat inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik.

17. I henhold til direktiv 79/695 skal importørerne indgive angivelser om overgang til fri omsætning til toldmyndighederne, og angivelserne skal i princippet indeholde alle de oplysninger, der er nødvendige for anvendelsen af toldreglerne og for en eventuel opkrævning af told eller afgifter. Toldmyndighederne har dog ikke pligt til at fæste lid til angivelsen, idet de kan foretage et stort antal verifikationer. I øvrigt indeholder afsnit II i Kommissionens gennemførelsesdirektiv 82/57 regler om undersøgelse af angivelsen om overgang til fri omsætning. Ligesom i Rådets direktiv 79/695 gives der også her udtrykkelig hjemmel til, at toldmyndighederne kan foretage en undersøgelse af dokumenterne eller en undersøgelse af varerne eller udtage prøver. Hvis angivelsen ikke er i overensstemmelse med de faktiske forhold, lægges de af toldmyndighederne konstaterede forhold til grund. Denne kompetence til at fastslå de faktiske forhold præciseres i øvrigt i artikel 10, stk. 1, i direktiv 79/695: »Resultatet af kontrollen af angivelsen og af de vedlagte dokumenter, eventuelt i forbindelse med en undersøgelse af varerne, anvendes som beregningsgrundlag for importafgifterne og ved anvendelsen af de øvrige foranstaltninger vedrørende varernes overgang til fri omsætning.« Med andre ord har toldmyndighederne, såfremt oplysningerne i angivelsen er fejlagtige eller ufuldstændige, kompetence til at berigtige dem eller erstatte dem med de oplysninger, de selv er nået frem til. Det afgørende er, at man får beskrevet de faktiske forhold bedst muligt.

18. Det er klart, at sådanne bestemmelser gør det muligt for toldmyndighederne at bekæmpe *svig* ved at sætte de oplysninger, de selv er nået frem til, i stedet for de oplysninger, der er indeholdt i den angivelse, de har modtaget. Dette indebærer efter min mening en ret til at rekonstruere den reelle importpris på grundlag af alle de oplysninger, toldmyndighederne måtte råde over, og som der kan tages hensyn til i henhold til national ret.

De tilfælde hvor prisen kan rekonstrueres

19. Tilbage står at afgøre, *hvornår* der er tale om svig. I henhold til de bestemmelser, der

17 — Rådets direktiv 79/695/EØF af 24.7.1979 om harmonisering af fremgangsmåderne ved varers overgang til fri omsætning (EFT L 205, s. 19); jf. også Kommissionens direktiv 82/57/EØF af 17.12.1981 om fastsættelse af visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets direktiv 79/695/EØF om harmonisering af fremgangsmåderne ved varers overgang til fri omsætning (EFT 1982 L 28, s. 38).

18 — Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12.10.1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1). I kodeksens artikel 1 hedder det: »Toldforskrifterne udgøres af denne kodeks og de gennemførelsesbestemmelser, som Fællesskabet eller medlemsstaterne vedtager.«

er genstand for de forelagte spørgsmål, skal de kompetente nationale myndigheder træffe de fornødne foranstaltninger til at bestemme importprisen, hvis de ikke finder det godtgjort, at den angivne pris afspejler fob-prisen i oprindelseslandet (forordning nr. 2742/82 og nr. 1626/85) eller den egentlige importpris (forordning nr. 2237/85), eller hvis den faktura, der forelægges toldmyndighederne, ikke er udfærdiget af eksportøren i produkternes oprindelsesland, eller hvis betaling ikke har fundet sted inden for den i forordningen fastsatte frist. Med sin oprindelige formulering syntes den ældste af forordningerne kun at sigte til den situation, hvor den pris, der var nævnt i den faktura, der var forelagt toldmyndighederne, ikke svarede til salgsvilkåret fob. I så fald skulle toldmyndighederne træffe de fornødne foranstaltninger med henblik på at bestemme en fob-pris. Senere har Kommissionen snarere med henblik på bedre at kunne bekæmpe svig ved forordning defineret visse tilfælde, hvor de nationale myndigheder selv kan rekonstruere importprisen [19].

20. Spørgsmålet er herefter, om det forhold, at der i en forordning er beskrevet nogle faktiske situationer, som vil kunne være tegn på, at importprisen er kommet i stand på svigagtig vis, er tilstrækkeligt til, at de nationale myndigheder, når der foreligger en sådan situation, kan rekonstruere prisen. Selv om den nationale ret ikke har forelagt de præjudicielle spørgsmål under denne synsvinkel, finder jeg det vigtigt at fremkomme med nogle bemærkninger i så henseende på baggrund af Domstolens seneste praksis.

21. De faktiske omstændigheder i de sager, der er forelagt Domstolen, giver et godt billede af problemet. I sagerne om tørrede druer (C-351/93 og C-352/93) er den svigagtige adfærd åbenbar. Alpaslan Besikcioglu's salg til Fitmay er fiktivt. Konstruktionen anvendes kun med det formål at indføre varerne til Fællesskabet til en pris, der ligger over minimumsimportprisen. Der foreligger ikke nogen reel hensigt om at overdrage (og generhverve) ejendomsretten til rosinerne, som i øvrigt ikke forlader skibet i forbindelse med transaktionerne. Der er flere faktorer, der vidner herom: identiteten mellem Alpaslan Besikcioglu og selskabet Izmir Fig Packers, det dobbelte salg af rosinerne — samme dag — dels til Fitmay, dels til Stolp, manglen på reel fortjeneste for Fitmay ved videresalget, den omstændighed, at Fitmay's direktør har erkendt, at salget kun skete med henblik på at kunne opfylde importformaliteterne, og endelig det af Izmir Fig Packers foretagne salg med tab.

Der foreligger derimod ikke samme sikre holdepunkter for svig i sagen om moreller (C-353/93). Som det fremgår af de sagsakter, der er tilstillet Domstolen, hævder Mondifoods, at selskabet købte varerne til en pris, der var højere end minimumsimportprisen,

19 — Jf. anden betragtning til forordning nr. 936/84 og anden betragtning til forordning nr. 2237/85, jf. ovenfor i note 13.

og det nederlandske ministerium synes ikke at bestride dette. De kompetente nationale toldmyndigheder rekonstruerede udelukkende importprisen, fordi morellerne ikke var købt direkte af en producent med hjemsted i Jugoslavien, og fordi dette blev anset for tilstrækkeligt til, at myndighederne i henhold til fællesskabsreglerne selv kunne bestemme prisen.

22. Problemet er allerede blevet behandlet i en af Domstolens nyere domme [20], som College van Beroep ikke kunne have kendskab til, da den afsagde sine kendelser, og Domstolen gav ved den lejlighed nogle vigtige oplysninger om, hvorledes en af de i nærværende sager omhandlede bestemmelser skal fortolkes. Der var tale om et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 3, stk. 3, i Kommissionens forordning nr. 1626/85. Det tyske selskab Hans Dinter havde købt nogle moreller med oprindelse i Jugoslavien af en østrigsk mellemhandler, selskabet Kraus und Kraus (det samme selskab, som det, der er tale om i sag C-353/93). Det var godtgjort, at den pris, Dinter betalte til Kraus und Kraus, var højere end minimumsimportprisen. Hauptzollamt Bad Reichenhall havde imidlertid under hensyntagen til definitionen af importprisen i forordning nr. 1626/85 (fob-prisen i oprindelseslandet og transport- og forsikringsomkostninger indtil det sted, hvor produktet kommer ind på Fællesskabets toldområde) og til den omstændighed, at fakturaen vedrørende salget ikke var udfærdiget af eksportøren i det land, hvor produkterne havde oprindelse, pålagt Dinter at betale en udligningsafgift beregnet på grundlag af den pris, den østrigske mellemhandler havde betalt til eksportøren i oprindelseslandet [21]. Dinter anlagde sag til prøvelse af denne afgørelse, idet selskabet gjorde gældende, at den pris, det havde betalt ved indførslen, var højere end minimumsprisen, og at det ikke havde kunnet angive den pris, den østrigske mellemhandler havde betalt til den jugoslaviske eksportør, eftersom selskabet ikke havde kendskab til denne pris.

23. I sin dom af 2. august 1993 fastslog Domstolen under henvisning til formålet med forordningen, som er at udelukke, at indførte produkter sælges til unormalt lave priser, at en rekonstruktion af prisen er en metode, som kun gælder for det tilfælde, at der ikke foreligger andre holdepunkter, eller toldmyndighederne er i tvivl om rigtigheden af den i fakturaen angivne pris [22]. Såfremt det er godtgjort, at den af importøren til mellemhandleren betalte pris og importørens pris ved videresalg er højere end minimumsprisen, er målet med forordning nr. 1626/85 nemlig nået, og det er i så fald ulovligt at opkræve en udligningsafgift.

20 — Dom af 2.8.1993, sag C-81/92, Dinter, Sml. I, s. 4601.

21 — I modsætning til, hvad der er tilfældet i nærværende sager, var importprisen altså ikke blevet rekonstrueret med udgangspunkt i prisen ved videresalg efter indførslen, men med udgangspunkt i den pris, der oprindelig var betalt af mellemhandleren til eksportøren i oprindelseslandet.

22 — Præmis 18.

24. Det følger efter min opfattelse heraf, at de situationer, fællesskabslovgiver senere har tilføjet, nemlig når »den faktura, der fremlægges for toldmyndighederne, ikke er udfærdiget af eksportøren i produkternes oprindelsesland«, og når »betaling ikke har fundet sted inden for den i (forordningen) fastsatte frist«, ikke kan betragtes som uafkræftelige formodninger for, at der foreligger svig, således at der uden yderligere kontrol kan foretages en rekonstruktion af prisen, idet der blot er tale om indicier, som skal vække toldmyndighedernes opmærksomhed. Hvis der, selv om et af de nævnte indicier foreligger, ikke er tvivl om, hvilken pris der faktisk er betalt ved indførslen, og det står fast, at denne pris er højere end minimumsprisen — således som det synes at være tilfældet i sagen om moreller (C-353/93) — skal toldmyndighederne lægge prisen til grund, og de kan ikke foretage en rekonstruktion.

25. Fællesskabsbestemmelserne præciserer hverken, hvilke oplysninger toldmyndighederne skal råde over for at kunne betvivle rigtigheden af den i angivelsen anførte importpris, eller hvilke oplysninger en importør kan påberåbe sig til støtte for, at den angivne pris er korrekt, såfremt toldmyndighederne bestrider dette. Det bemærkes herved, at Kommissionen har anvendt en bedre formulering i nogle senere forordninger [23], dels ved at kræve, at toldmyndighederne nærer »begrundet tvivl« [24], dels ved at angive forskellige måder, hvorpå det kan bevises, at minimumsimportprisen er overholdt [25]. Da de fællesskabsbestemmelser, der var gældende på tidspunktet for de her omhandlede indførsler, ikke indeholdt en sådan regel, er det den nationale domstol, der i overensstemmelse med national ret skal vurdere de beviser, toldmyndighederne og importøren er fremkommet med, og afgøre, om der var tvivl om rigtigheden af importprisen, således at myndighederne kunne rekonstruere denne.

Besvarelse af de forelagte spørgsmål

26. Det er disse betragtninger, der skal danne grundlag for besvarelsen af de forelagte spørgsmål. Lad mig begynde med rækken af spørgsmål vedrørende fortolkningen

23 — Kommissionens forordning (EØF) nr. 2053/89 af 10.7.1989 om gennemførelsesbestemmelser for ordningen med minimumsimportpris for visse former for forarbejdede kirsebær (EFT L 195, s. 11), og Kommissionens forordning (EØF) nr. 2054/89 af 10.7.1989 om gennemførelsesbestemmelser for ordningen med minimumsimportpris for tørrede druer (EFT L 195, s. 14). De to forordninger er næsten identiske.

24 — Jf. artikel 6, stk. 1, i de to forordninger, der lyder således: »Hvis toldmyndighederne nærer begrundet tvivl om, at den pris, der er anført i angivelsen om overgang til fri omsætning, ikke svarer til den faktiske importpris, kræver de af importøren, at han inden seks måneder fører bevis for, at produktet er blevet afsat på betingelser, der garanterer, at minimumsimportprisen er blevet overholdt ...«

25 — Forordningernes artikel 7 har følgende ordlyd:
»1. Minimumsimportprisen anses for at være overholdt, hvis importøren for mindst 95% af det indførte vareparti fører bevis for, at produktet i uforandret stand efter emballering er blevet afsat direkte eller via mellemmænd til de endelige brugere til en pris, der er lig med eller højere end minimumsimportprisen.
2. Hvis beviser hidrørende fra den endelige bruger ikke kan fremlægges på trods af importørens bestræbelser herpå, kan de kompetente myndigheder acceptere andre beviser, der godtgør, at produktet er blevet solgt på betingelser, der angiver, at minimumsprisen er blevet overholdt.«

af de omhandlede bestemmelser og de oplysninger, der kan anvendes af de kompetente myndigheder med henblik på at bestemme eller rekonstruere importprisen. Fortolkningsspørgsmålene drejer sig om de bestemmelser i forordningerne, hvorefter der kan foretages en sådan rekonstruktion, såfremt myndighederne ikke finder det godtgjort, at den i angivelsen anførte pris afspejler den reelle importpris. Det følger af Dinter-dommen, jf. ovenfor, at Kommissionen med henblik på et sådant tilfælde lovligt kan udstede regler om en sådan rekonstruktion. I den pågældende dom fastslog Domstolen nemlig, at der ikke kunne foretages en rekonstruktion af prisen (og opkræves en udligningsafgift), da varerne var købt af en mellemhandler, som ikke havde hjemsted i det land, hvor varerne havde oprindelse, og da det var godtgjort, at både den til mellemhandleren betalte pris og prisen ved videresalg var højere end minimumsprisen. Dommen rejser imidlertid ikke tvivl om lovligheden af den fællesskabsbestemmelse, hvorefter der kan foretages en rekonstruktion af prisen, såfremt der foreligger tvivl. Det fremgår således modsætningsvis af dommen, at det ikke er udelukket, at der kan opkræves udligningsafgift (på grundlag af en rekonstrueret pris), *såfremt det ikke er godtgjort*, at både den til mellemhandleren betalte pris og prisen ved videresalg er højere end minimumsprisen.

27. I alle tre sager spørger den nationale ret Domstolen om, *hvilken metode der skal anvendes til at fastlægge importprisen.* Skal myndighederne lægge dokumenterne vedrørende de mellem eksportøren og importøren gennemførte transaktioner til grund, eller kan de rekonstruere importprisen på grundlag af andre transaktioner, som de måtte have kendskab til, og navnlig den prisudvikling, produktet har gennemgået i senere handelsled?

Toldmyndighedernes opgave er som nævnt at beskrive de faktiske forhold bedst muligt. Importørens angivelse giver ganske vist de første relevante oplysninger, men hvis den ikke er korrekt, må der findes andre oplysninger, som kan lægges til grund. Det er klart, at man med henblik på at rekonstruere den pris, der er aftalt mellem sælgeren og importøren, vil kunne anvende de forskellige kontrakter og regnskabsbilag, der er udfærdiget mellem eksportøren og importøren eller mellem andre personer vedrørende samme eller andre indførsler, og herved på eksportørens side gå tilbage til producenten eller på importørens side gå videre til den endelige forbruger.

Hvilken metode der skal anvendes i hvert enkelt tilfælde, afhænger ikke blot af de faktiske omstændigheder, men også af de relevante regler i national ret. Fællesskabsbestemmelserne fastslår nemlig blot, at det i princippet er muligt at anvende prisen ved videresalg som udgangspunkt for en rekonstruktion af importprisen. Det er i øvrigt de nationale bestemmelser, navnlig reglerne om forvaltningens skøn, som finder anvendelse og afgør, hvorledes de kompetente myndigheder kan anvende videresalgsprisen og de øvrige oplysninger, de råder over, med hen-

blik på at rekonstruere importprisen. Kommissionens forordning kan således ikke siges at give de nationale myndigheder carte blanche til vilkårligt at rekonstruere en importpris. Myndighederne skal overholde reglerne i national ret. I øvrigt beskyttes importørerne af domstolene i medlemsstaterne, idet de kan anlægge sag ved disse, såfremt de ikke kan acceptere de metoder, der anvendes til rekonstruktionen, og ønsker at få foretaget en prøvelse heraf.

Tracotex har under retsmødet rejst spørgsmålet, om den valgfrihed, der er givet medlemsstaternes myndigheder med hensyn til metoden til rekonstruktion af prisen, ikke risikerer at forrykke handelsforholdene. Ud fra en umiddelbar betragtning forekommer dette ikke særlig sandsynligt, idet det må forudsættes, at de kompetente myndigheder er i tvivl om rigtigheden af de fleste af de af importørerne angivne priser, og at de metoder til rekonstruktion, der anvendes i de forskellige medlemsstater, er meget forskellige. Under alle omstændigheder har Kommissionen altid mulighed for at foretage en større harmonisering af metoderne til rekonstruktionen, såfremt den konstaterer en sådan fordrejning i samhandelen.

28. Den nationale ret spørger endvidere Domstolen, *om bestemmelserne er gyldige*, når henses til, at »Kommissionen ikke ifølge rådsforordningen har fået kompetence til at give de ansvarlige nationale myndigheder så vide skønsbeføjelser med henblik på afgørelsen af, om importprisen i et givet tilfælde er lavere end minimumsimportprisen«.

De gældende toldforskrifter hviler som nævnt både på fællesskabsretten og national ret [26]. Fællesskabsretten og national ret supplerer hinanden, idet national ret fortsat finder anvendelse på alle de områder, som endnu ikke er omfattet af fællesskabsretten. Det er toldmyndighederne i medlemsstaterne, der er kompetente til at anvende reglerne. De har i første række til opgave at kontrollere eller tilvejebringe oplysninger om de faktiske omstændigheder, reglerne finder anvendelse på. I det omfang, Kommissionen ved de anfægtede forordninger alene har foreskrevet en fremgangsmåde for det omhandlede skøn, som allerede var kendt og blev anvendt af de nationale lovgivere, har den ikke givet myndighederne nogen ny kompetence. Hvis de nationale lovgivninger ikke indeholdt regler om en sådan fremgangsmåde, kunne Kommissionens forordning siges at være berettiget, fordi den udgør en nødvendig gennemførelsesbestemmelse med henblik på en korrekt anvendelse af fællesskabsbestemmelserne om minimumsimportprisen. I ingen af tilfældene ville en indgriben fra Rådets side være nødvendig. Jeg kan således ikke se nogen grund til, at Kommissionens forordninger skulle være ulovlige, for så vidt som de giver hjemmel til en rekonstruktion af importprisen i tilfælde af tvivl om rigtigheden af den af importøren angivne pris.

26 — Jf. f.eks. artikel 1 i EF-toldkodeksen, jf. ovenfor i note 18.

29. Det er imidlertid vigtigt endnu engang at understrege, at min konklusion med hensyn til bestemmelsernes gyldighed alene vedrører fremgangsmåden for den skønsmæssige ansættelse af importprisen. Den vedrører ikke spørgsmålet om, i hvilke tilfælde fremgangsmåden kan anvendes. Fremgangsmåden kan som nævnt kun anvendes, såfremt der er tvivl om den i angivelsen anførte pris. De andre tilfælde, der er nævnt i Kommissionens forordninger, kan ikke betragtes som uafkræftelige formodninger for svig, men udelukkende som indicier (jf. ovenfor, punkt 24).

30. For så vidt angår det særlige spørgsmål i sag C-353/93 (indførsel af moreller), kan man stille sig selv det spørgsmål, om den nationale ret ville have følt behov for en *fortolkning af udtrykket »eksportøren i det land, hvor produkterne har oprindelse«*, hvis den havde haft kendskab til Dinter-dommen. Det er imidlertid ikke min opgave at tage stilling hertil. Det vil være op til den nationale ret at vurdere, om den på baggrund af Dinter-dommen og de beviser, der er fremført af såvel toldmyndighederne som importøren, fortsat har gavn af besvarelsen af spørgsmålet.

Således som forordning nr. 1626/85 er formuleret, og under hensyntagen til anden betragtning til forordning nr. 2237/85, hvori det hedder, at »for at forhindre omgåelser af minimumsimportprisen bør kun fakturaer, der er udfærdiget i det land, som de tørrede druer stammer fra, accepteres som dokumentation«, finder jeg, at bestemmelsen må fortolkes således, at den sigter til den eksportør, hvis virksomhed har hjemsted i det land, hvor varerne har oprindelse.

Forordning nr. 2742/82 og nr. 994/88 (sag C-351/93)

31. Spørgsmålet vedrørende forordning nr. 994/88 stilles kun i sag C-352/93, hvor indførslen af de tørrede druer fandt sted i 1984, idet Domstolen har fastslået, at den dagældende forordning nr. 2742/82 er »ugyldig, for så vidt som den herved indførte udligningsafgift udgør et fast beløb svarende til forskellen mellem minimumsprisen og den laveste pris på verdensmarkedet«. Den nationale ret spørger Domstolen, om forordning nr. 994/88, som fastsætter de beløb, der skal tilbagebetales til importørerne, skal betragtes som gyldig hjemmel for beregningen af en udligningsafgift, som opkræves for første gang.

32. Som anført af Kommissionen og den nederlandske regering, kendte Domstolen i sagen National Dried Fruit Trade Association, jf. ovenfor, ikke hele forordning nr. 2742/82 ugyldig, men udelukkende beregningsmetoden og afgiftens karakter af et fast

beløb. Domstolen tiltrådte rosinimportørernes argumenter om, at det ville have været tilstrækkeligt at fastsætte afgiften til et beløb svarende til forskellen mellem minimumsprisen og importprisen. Det er sidstnævnte metode, som Kommissionen anvendte i forordning nr. 994/88, idet den foreskrev tilbagebetaling af forskellen mellem den i henhold til forordning nr. 2742/82 betalte afgift på den ene side, og det beløb, der svarer til forskellen mellem minimumsprisen og importprisen, på den anden side.

Det er herefter min opfattelse, at der ikke kan siges at være tvivl om gyldigheden af princippet om at pålægge en udligningsafgift og metoden til beregning heraf. Bestemmelserne i forordning nr. 2742/82, som kendt ugyldige ved Domstolens dom i sagen National Dried Fruit Trade Association, sammenholdt med forordning nr. 994/88, udgør en tilstrækkelig hjemmel herfor. Udligningsafgiften skal svare til forskellen mellem minimumsimportprisen og den fastsatte importpris.

33. Jeg skal således foreslå Domstolen at besvare de forelagte spørgsmål således:

Sag C-351/93:

»1) Artikel 2, stk. 3, initio, litra b), og in fine, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2237/85 af 30. juli 1985 om gennemførelsesbestemmelserne til ordningen med minimumsimportpriser for tørrede druer, skal — sammenholdt med bl.a. artikel 9 i Rådets forordning (EØF) nr. 426/86 af 24. februar 1986 om den fælles markedsordning for produkter forarbejdet på basis af frugt og grøntsager — fortolkes således, at når de kompetente myndigheder er i tvivl om, hvorvidt den pris, der er anført i angivelsen om overgang til fri omsætning, afspejler den reelle importpris, kan de, efter at have anmodet importøren om at fremlægge mere detaljerede beviser for, at han har overholdt minimumsimportprisen, foretage en rekonstruktion af importprisen under hensyntagen til alle de oplysninger, de har kendskab til, og som kan tages i betragtning i henhold til national ret.

2) Gennemgangen af de forelagte spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af artikel 2, stk. 3, initio, litra b), og in fine, i Kommis-

sionens forordning (EØF) nr. 2237/85, for så vidt som der herved gives hjemmel til en rekonstruktion af importprisen, såfremt der foreligger tvivl om rigtigheden af den af importøren angivne pris.«

Sag C-352/93:

»1) Artikel 2, stk. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2742/82 af 13. oktober 1982 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af tørrede druer, sammenholdt med Kommissionens forordning (EØF) nr. 994/88 af 15. april 1988, er hjemmelen for beregningen af en udligningsafgift ved import af tørrede druer, som opkræves for første gang efter Domstolens dom af 11. februar 1988 i sag 77/86.

2) Udligningsafgiften svarer til forskellen mellem minimumsimportprisen og den fastsatte importpris.

3) Artikel 4, stk. 3, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2742/82 skal fortolkes således, at når de kompetente myndigheder er i tvivl om, hvorvidt den pris, der er anført i angivelsen om overgang til fri omsætning, afspejler den reelle importpris, kan de, efter at have anmodet importøren om at fremlægge mere detaljerede beviser for, at han har overholdt minimumsimportprisen, foretage en rekonstruktion af importprisen under hensyntagen til alle de oplysninger, de har kendskab til, og som kan tages i betragtning i henhold til national ret.

4) Gennemgangen af de forelagte spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af artikel 4, stk. 3, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2742/82, for så vidt som der herved gives hjemmel til en rekonstruktion af importprisen, såfremt der foreligger tvivl om rigtigheden af den af importøren angivne pris.«

Sag C-353/93:

»1) Artikel 3, stk. 3, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1626/85 af 14. juni 1985 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af visse surkirsebær, skal — sammenholdt med bl.a. artikel 18, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 426/86 — fortolkes således, at når de kompetente myndigheder er i tvivl om, hvorvidt den pris, der er anført i angivelsen om overgang til fri omsætning, afspejler den reelle importpris, kan de, efter at have anmodet importøren om at fremlægge mere detaljerede beviser for, at han har overholdt minimumsimportprisen, foretage en rekonstruktion af importprisen under hensyntagen til alle de oplysninger, de har kendskab til, og som kan tages i betragtning i henhold til national ret.

2) Gennemgangen af de forelagte spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af artikel 3, stk. 3, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1626/85, for så vidt som der herved gives hjemmel til en rekonstruktion af importprisen, såfremt der foreligger tvivl om rigtigheden af den af importøren angivne pris.

3) Artikel 3, stk. 3, i Kommissionens forordning nr. 1626/85 skal fortolkes således, at der ved udtrykket 'eksportøren i det land, hvor produkterne har oprindelse', skal forstås den eksportør, hvis virksomhed har hjemsted i det land, hvor produkterne har oprindelse.«